

L'actual mes de setembre ens ha portat diversos motius de preocupació. La meteorologia hi ha contribuït, causant danys de molta gravetat a la nostra agricultura, i accentuant una penosa sensació de ridícul en l'acte inaugural de l'Estadi de Montjuïc. Pel que fa a aquesta efemèride esportiva i ciutadana, han estat divulgades les declaracions d'un dels membres de l'equip que va dissenyar la remodelació del camp olímpic.

Entre altres coses, l'arquitecte ha dit "que a Montjuïc no hi ha goteres, el que passa és que els desguassos de la part alta cauen damunt les localitats situades a les graderies que hi ha a sota". És fantàstic! No puc saber si aquestes paraules són el resultat d'una correcta transcripció, però tal com han aparegut a la premsa causen estupor.

Almenys, a mi m'han deixat atònit, perquè de debò que ignoro si són pitjors unes goteres *naturals*, honrades dins la seva desgràcia, o és més dolent un pla que preveu la caiguda de dolls d'aigua damunt uns seients de graderia.

Pensant-hi, arribo a la conclusió —provisional, ho confesso— que potser la mullena que en va resultar contribuï a l'agressivitat d'una part del públic, en comptes de refredar-lo. Hi hagué altres motius, és cert, però tot ajuda.

Després va venir el corre-bou de Cardona, amb la rebel·lió

el davantal de pere calders

Necessitem un moment de respir

de les autoritats locals contra el govern de Catalunya. Els desobedients van invocar la intangibilitat dels costums, a tall de justificació de l'espectacle. Com que la televisió va servir les imatges del corre-bou a tot el país, costa molt de creure que és una festa tradicional catalana.

Aquells personatges vestits de torero, passejats a coll-i-be per espectadors entusiastes, en una plaça improvisada que recorda molt les que fan servir al sud d'Espanya, formen un conjunt que no veig gens nostre. Matar o no matar el toro és gairebé secundari al costat d'una inevitable i penosa sensació de forasteria.

Hem sofert, pràcticament alhora, l'afront de la clausura de repetidors que permetien veure TV3 al País Valencià. Les raons exposades per les autoritats estatals no són bones. Deixen un mal regust i una interrogació als llavis: de què tenen por?

I un altre fet, aquest terrible i gravíssim, l'atemptat contra la caserna de la guàrdia civil de Banyoles. Se m'acut la clàssica pregunta que és la base d'una gran part de novel·les policíques: a qui beneficia el crim? Per descomptat, a Catalunya no.

És ben bé al contrari. Es reproduceix una actitud que em sembla molt perillosa, el fet d'atribuir l'atemptat a una organització determinada, tot afegint que cal esperar que algú el reivindicui per confirmar-ho plenament.

Temo que es tracta de la persistència d'un comportament que sempre he trobat d'una gran lleugeresa. Esperar que es produeixi una trucada telefònica o una nota enviada als diaris, emparant-se en una impunitat massa fàcil, massa a l'abast de qualsevol, no basta per considerar que hi ha una pista segura. Es pot tractar d'algú o d'alguns amb un concepte pobríssim de la broma, o una cosa pitjor, d'algú o d'alguns que es proposin la destrucció d'allò que diuen defensar.

En aquest cas, la víctima seria Catalunya. És una possibilitat entre moltes, evidentment, però la història universal registra una colla d'episodis de duplicitat que conviden a malpensar.

Els fets que he exposat són de caràcter divers i d'importància desigual. Però la circumstància d'haver-se produït en un sol mes, tot just a la primera quinzena, inclina a no prendre's-ls a la lleugera.

Pere Calders